

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5093/2021
17.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божидара Вујичића, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Стевановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Репић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 112/2021 од 25.03.2021. године, у седници одржаној 17.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 112/2021 од 25.03.2021. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1157/17 од 08.10.2020. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете причињене сечом 10 стабала букве, како је изреком наведено, исплати износ од 130.691,39 динара и то на име стварне штете износ од 99.526,58 динара и на име измакле користи због изгубљеног прираста износ од 31.164,81 динар, све са законском затезном каматом од 30.07.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.413,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је у преосталом делу захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка одбијен. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка, како је изреком наведено.

Виши суд у Шапцу је пресудом Гж 112/2021 од 25.03.2021. године, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставовима другом, обавезујућем делу става трећег и у ставу четвртим изреке. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП, у овом случају нису испуњени, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, имајући у виду да питање накнаде материјалне штете, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају. Поред наведеног, према члану 404. ЗПП, свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У тужби ради накнаде материјалне штете, поднетој суду 05.11.2013. године, вредност предмета спора је 130.691,39 динара, колико и износи вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради накнаде материјале штете, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић